

РЕШЕНИЕ

№ 158

гр. София, 10.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в публично заседание на 14.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5488** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.5 ал.4 от Закона за политическата и гражданската реабилитация на репресираните лица /ЗПГРРЛ/ .

Образувано е по жалба на Ц. Д. Д. от [населено място] против заповед № РЛ-104 от 20.05.2011г., издадена от областния управител на област С.. С оспорената заповед областният управител е отказал да уважи искането на жалбоподателя за доплащане на обезщетение за изтърпяна лична репресия „изселване” до пълния размер за целия срок на репресията, тъй като тя не е с продължителност от 36 месеца.

Жалбоподателят оспорва заповедта като незаконосъобразна. Твърди, че репресията е продължила 42 месеца – от месец септември 1950г. до края на месец април 1954г. Не оспорва, че е получил обезщетение по стария ред, но твърди, че то не е за пълния срок. Претендира разноски по делото.

Ответникът – областният управител на област С., оспорва жалбата по основателност. Твърди, че на жалбоподателя е изплатено обезщетение през 1994г. в пълен размер по тогава действащата Наредба за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ, приета с ПМС №294/1992г. (отм) за същата репресия, която е с установена продължителност от 29 месеца, въз основа на влязъл в сила административен акт – решение на Регионалната комисия за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица. Счита, че Законът за изменение и допълнение на ЗПГРРЛ (обн. ДВ бр.26 от 2008г.) не е основание за преразглеждане на вече установената продължителност на репресията. Претендира разноски.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, срещу акт, който подлежи на оспорване, в установения от закона срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

От приложената към делото административна преписка и събраните доказателства от фактическа страна се установява следното:

Безспорно по делото е, че жалбоподателят, като малолетен член на семейството на Д. Н. Д., е претърпял лична репресия „изселване” от [населено място] в [населено място] извор, Р.. Спорът е за продължителността на репресията.

По делото е представено копие от досие на Д. Н. Д., разсекретено на 23.09.2009г. от Комисията за разкриване на документи и за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателните служби на Българската народна армия /КРДОПБГДСРСБНА/ Видно от представените Постановление за откриване на ОНД на лицето Д. Н. Д. по линия на III отделение „Бивши фашистки дейци” с окраска „Легионери” , утвърдено на 12.06.1958г. от началника на МВР- [населено място], и Справка- заключение по досието от 13.04.1960г., бащата на жалбоподателя Д. Д. е изселен през 1950г. като живеещ заедно с тъста си Д. П. К. и заедно със семейството си във вътрешността на страната като неудобен за границата. И. семейство се е завърнало в [населено място] в началото на 1955г.

По делото е представено и удостоверение от КРДОПБГДСРСБНА с изх.№КИ-Ч-10/4671 от 04.03.2010г., видно от което семейството на Д. П. К. в състав: Ц., М., Д. и Ц., е изселено по политически причини от [населено място] в [населено място] за периода от 1950г. до 07.02.1954г. От удостоверение изх.№631/12.10.2010г. , издадено от Общинска администрация- С., се установява, че жалбоподателят Ц. Д. е внук на Д. П. К.. Изселническият режим на Д. П. К. и членовете на семейството му е отменен със заповед №640/07.02.1954г. Представено е и удостоверение изх.№5617/12.04.1990г., издадено от началника на служба „Секретариат” при МВР, в което е посочено , че Д. Н. Д. е бил изселен в периода от август 1950 г. до май 1954г.

Видно от представеното удостоверение с изх.№564/07.02.1059г., издадено от Обединено ТКЗС „Септември”, гара С.- Р., бащата на жалбоподателя Д. Н. Д. е работил в ТКЗС „Петолъчка” в периода от 04.11.1950г. до 30.04.1954г.

Съдът цени горните доказателства като непротиворечиви. Въз основа на тях съдът приема за безспорно доказана продължителност на репресията 39 месеца и 3 дни, считано от 04.11.1950 г., когато бащата на жалбоподателя постъпва на работа в мястото на изселване, до 07.02.1954г. , когато е отменен изселническият режим. Въпреки, че има данни, че изселването е извършено по-рано, жалбоподателят не ангажира доказателства за конкретна дата. Също така не се доказва по какви причини семейството е останало в [населено място] и след отмяната на изселническият режим. Няма доказателства, че оставането на семейството се дължи на принудителен административен акт, поради което не може да бъде приета по- късна дата на

прекратяване на репресията. Претендираната от жалбоподателя репресия с продължителност от 42 месеца не се доказва.

Представено е и удостоверение изх.№р.5617/20.09.1993г., издадено от началника на служба „Архив” при МВР, в което е посочен период на изселване на жалбоподателя Ц. Д. от 24.08.1951г. до 07.02.1954г. Съдът не кредитира това писмено доказателство, тъй като то противоречи на всички останали.

Безспорно е, че жалбоподателят е получил обезщетение за репресия изселване в размер на 23 538 неденоминирани лев, което се установява и от представеното по делото удостоверение от ТД на НАП изх.№94-Ц-332/29.11.2010г. По делото не е представено решението на регионалната комисия за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица, поради което не може да се установи каква е продължителността на репресията, за която е изплатено обезщетението. За това може да се направи само косвен извод като се вземе предвид определения размер на обезщетение съгласно чл.3 т.2 от действащата тогава Наредба за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ, приета с ПМС №294/1992г. (отм) – по 800 лева за всеки календарен месец на репресията, но не повече от 25 000 неденоминирани лева. Определена по този начин, продължителността на репресията, за която е изплатено обезщетението, е 29 месеца.

С оспорената заповед областният управител на област С. е отказал да удовлетвори искането на жалбоподателя за доплащане на обезщетение до пълния размер на целия срок на репресията. Административният орган е обосновал отказа си с аргумента, че разпоредбата на §1 т.2 от Допълнителните разпоредби на сега действащата Наредба за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ се отнася само за репресия от 36 месеца, каквато процесната не е.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните изводи:

Обжалваната заповед е издадена от компетентния административен орган съгласно чл.5 от ЗПГРРЛ, при спазване на административнопроизводствените правила, но в нарушение на материалния закон. Изводите на административния орган не съответстват на фактите по делото.

Между страните не се спори относно обстоятелството, че жалбоподателят е правоимащо лице, по смисъла на чл. 6 от ЗПГРРЛ, както и относно обстоятелството, че е получено обезщетение по реда на чл.3 т.2 Наредбата за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ /отм., ДВ, бр. 59 от 1996 г./ . От събраните в настоящото производство доказателства се установи период на репресията от 39 месеца и 3 дни. Недопустимо е продължителността на репресията да бъде установявана по косвен път чрез изчисляване на изплатеното обезщетение без да е налице административен акт, в който мотивирано да е посочен конкретен период. Още повече, че в §1, т.2 от ДР на сега действащата Наредба за прилагане на чл.4 от ЗПГРРЛ е посочено, че обезщетението, получено по досегашния ред се счита за репресия с продължителност 36 месеца - в тази хипотеза размерът на полученото обезщетение е без правно значение и от него не могат да се правят косвени изводи. Доколкото по делото не е представен влязъл в сила административен акт, съдът счита наведените аргументи от ответника в тази връзка за неоснователни.

Размерът и редът за изплащане на еднократно обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди е уреден в Наредба за прилагане на чл. 4 от ЗПГРРЛ. Искането е подадено в срока по чл.2, т.1 от Наредбата.

Разпоредбата на чл. 6, ал.3 от Наредбата, предвижда, че обезщетението за имуществени

и неимуществени вреди на лицата по чл. 1, ал. 1, т. 6, се определя в зависимост от времетраенето на насилственото им изселване - по 64 лв. за пълен календарен месец. В §1 т.3 от ДР на Наредбата е посочено, че пълен календарен месец е репресия с продължителност 30 дни. В случаите, когато репресията е с продължителност, по-малка от един календарен месец, размерът на обезщетението се изчислява пропорционално на нейната продължителност. Съгласно чл. 6 от ЗПГРРЛ от пълния размер на обезщетението за целия период на репресията следва да се приспадне обезщетението, получено по досегашния ред.

Пълният срок на репресията е 39 месеца и 3 дни, от който трябва да се извадят 36 месеца, за които се счита, че е изплатено предходното обезщетение. Оставащият срок на репресията е в размер на 3 месеца и 3 дни, за които по реда на чл.6 ал.1 от Наредбата се следва обезщетение в размер на 198,40 лева /3 месеца х64 лева= 192 лв и 3 дни х (64:30)=6,40 лева/.

Тъй като размерът на обезщетението е нормативно определен и не зависи от преценката на административния орган, съдът е овластен да реши въпроса по същество. Заповедта на областния управител следва да бъде отменена като незаконосъобразен административен акт, а на жалбоподателя да се признае право на еднократно доплащане на обезщетение съгласно ЗПГРРЛ в размер на 198,40 лв.

При този изход на спора разноските са в тежест на ответника., който следва да възстанови на жалбоподателя заплатената държавна такса в размер на 10 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 172 ал.1, чл.173 ал.1 и чл.143 ал.1 от АПК, Административен съд София-град, 38 –ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № РЛ-104 от 20.05.2011г., издадена от областния управител на област С., и вместо нея постановява:

ПРИЗНАВА на Ц. Д. Д. от [населено място] право на еднократно доплащане на обезщетение в размер на 198,40 лв /сто деветдесет и осем лева и четиридесет стотинки/ за незаконна репресия изселване в периода от 04.11.1950 г. до 07.02.1954г.

Обезщетението да се изплати по реда на Наредбата за прилагане на чл.4 от Закона за политическата и гражданската реабилитация на репресираните лица.

ОСЪЖДА Областната управа на област С. да заплати на Ц. Д. Д. от [населено място] сумата 10 /десет/ лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: